

11
1.
2.
3.
11
1
2
3
4
5.

H. 5. num. 26.

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE

SVCCESIONE
FOEMINARVM
IN FEVDIS,

QVAM,

DEO PRAESIDE,

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO

D. N. FRIDERICO,

HASSIAE LANDGRAVIO, &c. &c.

EX DECRETO ET AVTHORITATE

AMPLISSIMI JURISCONSULTORVM ORDINIS

IN ILLVSTRI ACADEMIA MARBURGENSI,

PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQVE JURE HONORES

ET PRIVILEGIA DOCTORALIA RITE OBTINENDI,

PVBLYCO ET SOLENNI ACADEMIAE PROCERVVM

EXAMINI

DIE XXIII. MENSIS DECEMBRIS clb 1b ccXXXII,

SVBMITTIT

FRANCISCVS ANTONIVS

THEODORVS PAPE,

WARSTENA - WESTPHALVS.

MARBURGI CATTORVM,

TYPIS PHILIPPI CASIMIRI MÜLLERI, ACAD. TYPOGR.

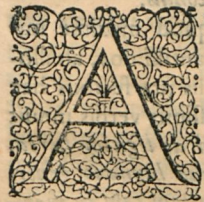
DISERTATIO INIMICA
DE
SUCCESSIONE
FOLMINARIA
IN FEBRIBUS
DEO PRAESIDE
RECTORIS MAGNIFICENTISSIMO
MAGISTRO FRANCISCO DE BOVINO
D. FRIEDRICO
PROFESSORIS
MAGISTRO JOHANNI
ANTONIO
THEOPHORO
MAGISTRO
MAGISTRO

DISPUTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE
SUCCESSIONE FŒMINA-
RUM IN FEUDIS.

§. I.

Pud plerosque ferè populos majorem semper rationem fuisse habitam filiorum quam filiarum in successione hereditaria parentum, & in ea sexum sequiorem masculino postpositum esse, multis demonstrare non opus est, quia hoc argumentum jamdudum virorum præstantissimorum occupavit industriam; ex quibus, conferre, cui lubet, potest *Jacob. Perizon. in Dissertatione percrudita de Lege Voconia.* Nec absolum esse videtur, si dicamus, cum ortu generis humani in usum hoc deductum esse, ut filæ post contractas nuptias parte bonorum modicâ contentæ & à reliqua hereditate exclusæ, copias ac possessiones omnes fratribus relinquerent. Saltem in

A

Repu-

Republica Hebraica filia, existentibus filiis, ab hereditate paterna repellebantur, ut videre est *Genes. XXXI. v. 14. Numer. XXVII. v. 8. Jobi XLII. v. 15.* & latè probat laudatus *Perizon. de Lege Voconia P. 111.* cui ad stipulatur *Jo. Seldenus de Successionibus ad Leges Hebræorum c. 1. & 8.* ubi probat. filias non fuisse admittas, etiam si filius præmortuus superstitem tantum filiam reliquisset.

§. II. A Legibus Hebræorum non dissentiant mores Græcorum, & imprimis Atheniensium, quibus in more positum erat, bona relinquere filiis, filiabus verò conferre dotes, tria vestimenta ac parvi pretii instrumenta: neque hereditatem paternam consequendi ipsis spes affulgebat ulla, nisi vel fratre destituerentur, vel is morte sublatus non amplius appareret, quod accuratè satis illustravit laudatus *Perizonius.*

§. III. Romanos autem, quod maximè mirandum, Græcorum legum aliàs amantissimos, ab illo more recessisse, nullamque filiis præ filiabus hac parte prærogativam concessisse, clarissimis verbis innuit Imperator Justinianus in *L. pen. Cod. de legitim. hered.* dum ait: *Lege XII. Tabularum bene humano generi prospectum est, quæ unam consonantiam tam in maribus quàm in fœminis legitimis & in eorum successionebus, nec non & in liberis observandam esse existimavit: nullo discrimine in successionebus habito, cum natura utrumque corpus ediderit, ut maneat suis vicibus immortale, & alterum alterius auxilio egeat, & uno senoto & alterum corrumpatur.* & in §. 3. *Instit. de legit. Agnat. success.* verbis: *Et hæc quidem Lex XII. Tabularum nullo modo introduxit: sed simplicitatem legibus amicam*

amicam amplexa, simili modo omnes agnatos, sive masculos sive feminas, cujuscunque gradus, ad similitudinem suorum invicem ad successionem vocabat. Idipsum quoque, quod in XII. Tabulis nihil differentiae ratione successionis inter masculos & feminas reperitur, Paulus lib. IV. Sentent. tit. 8. §. 22. luculento comprobatur testimonio.

§. IV. Eodem tamen non semper jure hinc ufos esse Romanos, itidem constat ex allegatis §. *praeced.* textibus; Media namque Jurisprudencia, subtilitate quâdam excogitata, ut loquitur Imperator *in alleg. §. Instit.* aliam inducebat differentiam, quâ filia quidem sua ad similitudinem masculae sobolis in parentis successionem vocabatur, atque soli forori jure consanguinitatis ad agnatorum successionem patebat aditus, deinceps autem feminae à successione agnatorum penitus repellebantur, licet masculi ad earum hereditates, longissimo quamvis essent gradu, admitterentur, quem quidem, ut videbatur, juris rigorem mitigare voluerunt Praetores, dando nimirum feminis bonorum possessionem, *unde cognati* vocatam, non tamen sufficiens huic causae attulerunt remedium, donec Justinianus delatis ipsi imperii fascibus in *alleg. L. p. C. de legit. her.* omnibus feminis per virilem sexum descendentibus eadem, quae alias solae gaudebant filiae ac sorores, successionis jura secundum gradus praerogativam tribueret; Idem tandem Imperator *in Nov. 118.* omnem agnatorum sustulit praerogativam, cognatâque in successione ab intestato agnatis penitus aequiparavit.

§. V. Toto caelo à Romanorum placitis iterum

rum differunt leges atque consuetudines nostræ Germaniæ. Jure enim Germanorum antiquo ante receptum Jus Justinianæum filias tam à Patris quàm Matris hereditate, filio superstite, fuisse exclusas, non obscure probant antiquæ Germanorum leges, Speculum nempe Saxonicum *lib. 1. art. 17.* his verbis: *Vatters und mueters / schwister oder bruders erbe nimmt der sohn / und nicht die tochter / es sey denn / daß da fern sohn sey / so nimmt es die tochter.* cui & correspondet Speculum Suevicum *c. 253. & c. 279.* ubi sine distinctione jus vetus Hebræorum approbatur, quod filiis parentum hereditates destinaverat, exclusis filiabus, verba ipsa hic apponere placuisset, nisi paulò prolixiora essent.

§. VI. Verùm enimverò postquam Jus Romanum Civile in forum Germanicum introductum fuit, conf. *Conring. de Orig. Jur. Germ. c. 26.* non potuit non fieri, quin domestica hæc in succedendo Germanorum jura atque mores unà cum sexcentis aliis penitus obliterarentur, & casus in hac materia obvenientes secundùm sola peregrini atque contrarii Romani juris principia deciderentur: & hoc jure hodièdum adhuc nostram uti Germaniam, sat superque testantur ipsa suprema Imperii nostri Tribunalia.

§. VII. Cæterùm quid juris sit circa successionem in rebus allodialibus, tradere, nostri non est instituti, de sola enim successione fœminarum in Feudis, *Speciminis inauguralis* loco, mihi agendum venit. Ubi præmonendum: ante receptionem Juris Feudalis Longobardici, in Germania duo quàm maxime celebrata jura feudalia obtinuisse, Alemannicum seu Suevicum,

cum, quod & Francicum audit, atque Saxonicum; quibus juribus scilicet populi illi Germaniæ, qui Saxonibus contradistincti Alemanni sive Suevi, & Saxones vocantur, usi sunt à longissimo tempore. *Schilter in præfat. Juris Alemann. §. 4. & seqq.* Et ambo hæc jura fœminas à successione in feudis repellunt: textus adsunt satis expressi, quorum verba hic adscribere vacat. Jus Alemannicum c. 1 §. 4. disponit in modum sequentem: *Pfaffen und geburen und alle die nüt semper lute sint und die nüt elich geboren sint, die sullent alle lehenrechtes darben.* id est: Clerici mulieres & agricole, & omnes qui sunt infamiâ notati, & qui non sunt legitime nati, nec ex equestri genere, illi omnes carent jure feudali. interpretante itâ *Schiltero in Cod. Jur. Alemann.* Huic concinit Jus Feudale Saxonicum c. 11. his verbis: *Pfaffen wib, dorfere kouflute, und alle die rechtes darben, oder unehliche geboren sin, von Vater und von eldervater die suln lenrecht darben.* quem textum versio latina sic reddit: Clerici, fœminæ, rustici & omnes jure privati & illegitime nati, & qui de stirpe non exeunt à Patre aut ab avo, hi omnes jus non obtinent feudale. conf. *Schilt. in Comment. ad Jus Alemann. c. 1. §. 27. & 28.* cum verò, consuetudinibus Longobardicis in Imperio nostro Germanico receptis, omnis ferè utriusque hujus juris feudalis in Germania nati conciderit authoritas *Itterus de feudis Imper. c. 1. §. 1. & 2.* vid. tamen *Horn. Jurisprud. feud. c. 1. §. 32.* hinc ne juribus illis diu immorando operam perdere videamur, in sequentibus de eo solum erimus solliciti, quid de Jure Feudali Longobardico ratione successione fœminarum in feudis obtineat.

§. VIII. Antequam autem ad tractationis nostræ scopum propiùs accedamus, observandum priùs; non semper unam hoc jure fuisse habitam successione in feudis rationem. Siquidem antiquissimo tempore feuda precaria erant, ità ut Domini ea, quancuncque vellent, revocare & auferre possent, quod conceptis verbis testatur Compiler Longobardicus *I. F. 1. §. 1.* post annalia fuere, mox verò ad dies vitæ Vasalli producta, quod jus etiamnum hodie obtinet in feudis *Guardie & Gastaldie*, de quibus agitur *I. F. 2. 4. §. 3. & I. F. 10. & 11.* uti & in reliquis personalibus beneficiis, qualia sunt *de Camera & Cavena II. F. 10. Ludvv. in Tract. de Success. feud. c. 1. p. m. 130.* Licet non negandum, hæc feuda in perpetuum quoque dari & ad heredes transire posse; conf. laudat, *Horn. Jurispr. Feud. c. 4. §. 1. 32. & 43. Thomaj. de Feud. oblat. c. 1. §. 40.* In cæteris verò feudis paulatim progressum est ad filiorum successione, unius primùm, quem Dominus eligebat, postea tamen ità jus filiorum stabilitum, ut ad omnes æqualiter filios pertineret. Nec in filiis solùm substituere beneficia, sed & ex Lege Conradi Salici, cujus loco, Hotomannus substituit Lotharium. vid. laudat. *Horn. loc. cit. c. 1. §. 20. & c. 15. §. 1.* ad nepotes, & dummodo feuda essent paterna, ad fratres defuncti porrecta *I. F. 1. §. 2.* Post hanc Constitutionem ad fratrum liberos extensa fuit apud Longobardos successio: deinde usque ad gradum septimum successio in usu esse cœpit, *d. I. F. 1. §. 4. I. F. 8. §. 1. in fin.* tandem verò sicut in Descendentali *d. §. 4.* ità pariter in linea collateralis in infinitum usque recepta est *II. F. 31. & 50.* Et hoc jure hodie utimur in minoribus non solum, verùm

rùm & in Feudis majoribus Regalem Dignitatem annexam habentibus *l. F. 13. in fin. & 14. in pr. ll. F. 53. §. 1. verj. præterea Ducatus. iter. de Feud. Imp. c. 12. §. 2. Ludov. d. Tr. c. 1. p. m. 129. ibique Doctores allegati. rejectâ distinctione Gailii 2. Obs. 150. & Mynsing. cent. 2. obs. 95. utpote in nullo juris textu fundata Ludov. de Success. feud. c. 4. p. m. 221. & seqq. Stryk. de Success. ab intest. Dissert. 3. c. 2. §. 14.*

§. IX. Tametsi verò Successio paulatim tanta sumplerit incrementa, ut in infinitum usque etiam sit extensa, prout vidimus §. præced. communi tamen feudalis juris Interpretum calculo comprobata est regula: *Fœminas in feudis non succedere, atque si contra juris rationem hoc fiat, feudum hoc ipso pro improprio habendum esse.* Textus in hujus rei argumentum apertissimus habetur *l. F. 1. §. 3.* ubi Feudista, *Hoc autem notandum est, ait, quòd licet filia ut masculi succedant legibus: tamen à successione feudi removeantur.* Eadem regula confirmatur *l. F. 3. pr. & §. 1. ibi: Filia verò non succedit in feudo.* itemque *l. F. 24. pr.* ubi dicitur: *si quis sine filio masculino mortuus fuerit, & reliquerit filiam, filia non habeat beneficium Patris, nisi à Domino redemerit.* Cum prioribus concinit textus *ll. Feud. 11.* in verbis: *ad filias verò seu neptes vel proneptes, vel ex filia nepotes seu pronepotes successio feudi non pertinet: proles enim fœminini sexus vel ex fœmineo sexu descendens, ad hujusmodi successione[m] aspirare non potest: nisi &c.* Hæc repetuntur *ll. F. 36. & ll. F. 50.* ac in jure feudali passim.

§. X. Verùm qua ex re evenerit, ut in hoc etiam juris articulo deterior sit conditio fœminarum quàm masculu-

masculorum, multiplici ratione disputatur inter Doctores. Nonnulli quinque ejus rei afferunt causas, quarum *Prima* est, quod arma ferre non possint feminae, *II. F. 36.* *Secunda*, quod publica honestas non patiat, feminas in virorum cœtibus versari. *conf. l. 1. §. 5. ff. de postulando.* *Tertia* consistere dicitur in fragilitate consilii, cum feminae consilium plerumque etiam contra propria commoda laborare inveniatur. *l. 4. Cod. de Sponsal.* *Quarta*, quod non facile arcana atque secreta ob garrulitatem innatam reticere possint mulieres, quod tamen se facturum, vasallus inter cætera jurare solet. *II. F. 6. & 7.* *Quintam* esse ajunt causam, quod femina non possit honestè Dominum defendere in prælio, cum magis conveniat mulieres à viris defendi, quàm viros à mulieribus, *vid. l. 2. ff. de injur. & famos. libell. conf. Hermann. Vultej. de feud. lib. 1. c. 9. n. 29. Rosenth. c. 7. concl. 31. n. 2. & 3. ibique in notis.*

§. XI. Circa hæc tamen rationes varia desiderantur ab aliis Doctoribus, neque enim singulari, neque omnes ipsis videntur sufficientes; cum nullam, quæ idonea sit, reddi posse existiment, cur ad feuda aspirare nequeant feminae, præter eam, quod primis feudorum autoribus ita placuerit, & pro ratione steterit voluntas, *vid. Vultej. cit. loc. Ludov. de success. feud. c. 2. p. m. 193.* Si meam dicere licet sententiam, ple-
rasque §. *præced.* adductas rationes irrelevantes esse, diffiteri, haud possum: nullam verò sufficientem dari posse rationem, sed eam in hæc unico quarere, quod stet pro ratione voluntas, tene arium esset. Itaque mihi alia religenda est via; & ut paucis me expediam:

§. XII.

§. XII. Ob duas satis pragnantes rationes foeminae successionem in feudis esse denegatam sustinco. Prima vera atque solida haec est: quod foeminae ad militiam sint haud idoneae, & servitia militaria ritè & ex dignitate obire nequeant. *II. F. 36.* quae clarius expressa cernuntur *I. F. 1. §. 3.* ubi post verba: *tamen à successione feudi remouentur:* legitur: *quia neque feudum tenere, vel pugnam facere possunt.* quae licet à vulgaribus Editionibus absint, vetus tamen Codex Cujacianus ea habet, & *P. Pitbæus* ita legit in *Glossar. L. Salicæ Tit. LXII. ff.* vid. *Schilt. de natura success. feud. c. 1. §. 8.* Alteram genuinam nec priori secundam rationem, ob quam sexus sequior à feudi successione excluditur, judico esse illam, quam habet *Valentin. Förster. de success. lib. 4. c. 23. num. 48.* add. *Schilt. cit. loc. c. 2. §. 8.* quod scilicet feuda ad familiarum splendorem conservandam sint ordinata, quae sicuti in agnatis & masculis subsistunt, & tanquam in solidissimis fulcris sustentantur, ita per foeminas & in illis extinguuntur, utpote quae & caput & finis suae sunt familiae, veluti eleganter loquitur *Paulus in L. 195. §. ult. ff. de V. S.*

§. XIII. Equidem me non fugit, à quibusdam Doctoribus primam illam rationem, ab inhabilitate ad servitia deductam, unicè hanc in rem adduci; hanc verò à familiarum favore petitam, planè negligi, inter quos est *Horn. in Jurispr. feud. cap. 15 §. 5.* Sed vereor, ne sententia haec paulò penitius inspicienti textus *I. F. 1. §. 3.* & *II. F. 11.* suspecta videatur. Sanè unicà illà admisâ ratione, masculos saltem ex foeminis prognatos ad successionem in feudis admittendos esse, contra allegatos clarissimos textus dicendum foret.

B

Cer-

Certum enim est, quod ratio, ob quam nepotes ex filia à successione feudali removentur, non consistat in habilitate vel inhabilitate ad servitia, quæ filias ipsas adficit, quod etiam fatetur ipse *Horn. alleg. loc. Tralatitii* autem est iuris, quod cessante ratione legis, cesset quoque ejus dispositio. Neque alia, quam plerumque adferunt ratio, quod scilicet fœmina plus juris in filios transferre nequeat, quam ipsa habuit, *arg. l. 175. §. 1. ff. de R. J.* adeoque infecta radice omne infectum sit, quod ex illa descendit *L. 3. Cod. de bon. materu.* nobis facit satis; siquidem, licet masculi surdi, cœci aliique imperfecti ad feudi successionem aspirare nequeant, cum inhabiles sint ad servitia. *II. F. 36.* communior nihilominus est sententia, ad filios illorum talivito non laborantes feudum devolvi, modò suscepti, antequam successio agnatis fuerit delata. *Siruv. Synt. Jur. Feud. cap. 9. aph. 10. n. 7. Stryk. de Success. ab intest. Diff. 1. c. 3. n. 11.* Ut taceam, quod Doctores nonnulli liberos hosce ad feudi successionem simpliciter admittant, licet exposito, devoluto quippe ad agnatos feudo, fuerint prognati. Quæ cum ita sint, non solum ob primam rationem scilicet inhabilitatem ad militiam, sed & ob favorem familiarum sexum sequiorem à successione in feudis remotum esse defendo; quin ultimam rationem præsertim apud Germanos, de familiarum conservatione apprime sollicitos, potiorum fuisse audacter assero.

§. XIV. Ampliatur autem nostra, quam §. 9. pluribus insinuavimus, regula; *fœminas nempe à successione in feudis esse exclusas*: Tametsi primò fœminæ hic & nunc armis assuetæ, & ad militaria servitia exhibenda

benda idonea sint. Nam posito etiam, quod prima à nobis data cessaret ratio, altera nihilominus subsistit immobilis, adeoque una tantum cessante ratione, non statim ipsa quoque cessat dispositio. conf. *Ludw. de Success. feud. c. 2. p. m. 151. Struv. c. 9. aph. 8. n. 1.* Ampliatur *secundò*, ut procedat non in magno tantum feudo, quod nonnulli Doctores voluerunt, sed etiam parvo seu exiguo, cum exiguum feudum quoad naturam suam non minus feudum sit, quam magnum. *Rosenth. c. 7. concl. 31. n. 8. Ludw. in Synops. c. 9. p. m. 187.* *Tertiò* idem est in feudo Ligio. *Ludw. de success. feud. c. 6. p. m. 264.* *ibique allegati Doctores*: Prout & *quartò* eandem in feudis oblati, quorum origo potissimum ad ea tempora referenda est, ubi diffidationes in usu erant, da das faust und stegreiffen: recht im schwange gieng: contra plurimos dissentientes citatos à *Vultejo l. 1. c. 6. n. 56.* obtinere defendo cum *Hertio de feud. oblat. p. 2 §. 37. pag. 112.* ubi notat graviter ea de re disputatum fuisse in causa Comitatus Sarverdensis. item in causa Dominii Borkelo. Feuda enim oblata, postquam introducta sunt, secundum aliorum & quidem priorum feudorum naturam astringenda, imò propria esse, nullum est dubium. conf. *Thomas. de feud. oblat. cap. 1. §. 61. Stryk. Ex. Jur. feud. c. 4. q. 17.* Hanc sententiam disertè quoque amplectitur & defendit *Rosenth. c. 6. concl. 68. n. 28. & c. 7. concl. 34. n. 8.* ubi addit, se hoc aliquando in feudis optimis sine controversia observari vidisse.

§. XV. An autem *quintò* regula nostra procedat in feudo emptitio, paucis hic examinandum est. Feudum hoc improprium esse, cujus foemina quoque

capaces sunt, volunt plurimi Doctores citati apud
Vultej. lib. 1. c. 9. n. 50. & Ludw. de success. feud. c. 6. p.
n. 262. quam opinionem communem & veriozem se
 credere ait *Clar. 4. sent. §. feudum. q. 73. n. 6. relatus à*
Ludw. cit. loc. & respondit *Natta cons. 159. n. 16.* Stul-
 tum videri in feudo empto attendere regulas feudales,
 quia tali feudo non competat definitio feudi, quâ dicitur
 esse beneficium: Hanc quoque sententiam in Ca-
 mera Imperiali receptam testatur *Gail. 2. obs. 159. n. 5.*
 Verum sicuti fundamentum illud falsum est, sic totum,
 quod super inædificatum, non potest non esse falsum.
 Feudum enim emptitium esse feudum proprium, clarè
 ostendit *Horn. in Jurispr. feud. c. 2. §. 12. & c. 4. §. 8.*
 cujus sententiam adjuvant text. *I. F. 16. 20. & 24.* &
 hoc multò minus dubii habet in eo, quod ab alio Va-
 fallo Domini consensu est emptum. *Horn. cit. loc.* Quin
 dato eo, non tamen concessio, emptitium esse feudum
 improprium, nihilominus feminas in eo non esse admit-
 tendas, satis docemur notissimo hoc canone: *feudum*
improprium tantum in capitulis per pactum alteratis
mutatur, in reliquis verò communem feudi naturam reti-
net. Hinc sexum sequiorem indifferenter, licet feu-
 dum sit emptum justo pretio, & concessum sine jura-
 mento fidelitatis, hic excludi arbitror cum *Rosenth. c.*
7. n. 34. n. 7. Et sic quoque Camera Imperialis ali-
 quando determinavit, ut testis est *Mynsing. cent. 5. obs.*
73. n. 4. Idem sentio, licet feudo emptio pactum de
 retrovendendo fuerit adjectum, id ipsum enim totam
 feudi naturam non destruit; quoniam tamen feudum
 hoc non est perpetuò penes Vafallum, sed tamdiu sal-
 tem, usque dum illud reemat Dominus, hinc redem-
 ptione

ptione facta à Domino pretium restitutum tam ad fœ-
 minas quàm masculos pertinere defendo, ob rationem:
 quòd pecunia ex feudo redacta non sit feudalitatis *ll. F. 26.*
§. si vasallus de benef. & pretio à Domino restituto, ha-
 beatur ac si feudum nunquam penes vasallum fuisset.
 Exceptionem autem facillè admitto, si pacta con-
 venta aliud exigant: Consentientes habeo *Hartm. Pi-
 llor. l. 3. q. 24. Richt. ad l. 2. Cod. de Pact. inter empt. &
 vendit. n. 122. & seqq.* dissentit verò *Carpz. l. 5. Resp. 31.*
 heredibus feudalibus pretium addicens. add. *Horn. cit.*
loc. c. 4. §. 8.

§. XVI. Sextò Regula subintrabit in feudo pi-
 gnoratitio. *Horn. cit. loc. c. 4. §. 11.* Sunt quidem Do-
 ctiores multi, qui id ipsum ad fœminas transire, & sic
 hoc intuitu quoque improprium esse volunt, inter quos
 est *Rauchb. p. 1. q. 37.* sed illorum doctrina minùs con-
 venit cum communi Feudistarum regula suprâ dicta:
 quòd feudum alteratum in uno in aliis non alteratis pro-
 priam feudi recti naturam retineat. Interim non ne-
 gandum est, à perceptione pecuniæ, cujus nomine pi-
 gnus in feudum datum fuit, fœminas non esse exclu-
 dendas, licèt enim in feudo ipso non succedant, ali-
 quod tamen jus in rem istam, non quidem feudi, sed
 jus pignoris ipsis competit; hinc & fœminæ tamdiu
 rem istam retinere possunt, donec pretium restitutum
Horn. all. loc. Struv. c. 4. aph. 14. n. 1. Cave autem
 ne confundas cum feudo pignoratitio, feudum oppi-
 gnoratum, quod scilicet à Vasallo consensu Domini, nul-
 là intercedente investiturâ, alicui pignori est obligatum
 & traditum, quin enim hîc fœminæ successione sint
 participes, nullum est dubium, siquidem jus hoc reale,

quod creditor hac ratione in feudo nactus est, minimè est feudale, sed merè allodiale, uti pulchrè post *Ant. Diss. 1. th. 7. lit. G.* hæc explicat laudatiss. *Horn. cit. loc. c. 4. §. 12.*

§. XVII. Regula nostra *Septimò* procedit, utut feudum sit Ecclesiasticum sive ab Ecclesia datum, quod apud Germanos *Krumstäbisch Lehn* ab incurvato scilicet Episcoporum baculo vocari tralatitium est. Plurimi à nostra abeunt sententia, existimantes foeminas quoque in feudo Ecclesiastico succedere posse, juxta vulgatum proverbium: *Pedum neminem excludit, h. e. der Krumstab schließet niemand aus.* Quorum meritò antesignanus dicendus Thummermuthus Advocatus Colonienfis in Tractatu, quem inscripsit: *Krumstab schließet niemand aus.* Sed recte ei dicam scripsit *Auth. Anonymus* sub titulo *der Cölnischer Krumstab schließt die Weiber aus.* nam nec jus Longobardicum, nec jus Germanicum feudale hanc ullibi habet à regula exceptionem, nec mos etiam universalis hucusque probatus, adeoque meritò illa opinio rejicienda, ita ut ille, qui sub hac vel illa Ecclesia jus commune exceptionem pati dicit, probare id debeat. *Rosenth. c. 7. Concl. 31. Coccej. de Feud. Fuldens. c. 1. §. 6.* Non obstat; Ecclesiam à Deo defensam armis non indigere, sed preces, lachrymas & jejunia loco armorum esse, quæ magis congruunt foeminis, quàm masculis. Nam Resp. primò, hoc argumentum magis risu quàm responsione dignum, secundò licet armis opus non habeat Ecclesia ad bellum inferendum, opus tamen habet ad bellum illatum propulsandum, & ad defendendum contra vim illatam. Deinde argumentum hoc nobis planè non ad-

adversatur. conf. supra §. 12. & 13. Quod autem dictum proverbium germanicum attinet, illud vel falsum est, cum origo ejus incerta, nec ulla lege publica confirmata; vel intelligendum de consuetudine speciali in feudis Fuldensibus; aut dicendum, quod foemina in feudis Ecclesiasticis per Praelatos facilius quam in aliis per Dominos seculares fuerint admiffa. *Rosenth. all. loc. & in Not. lit. T. & U.*

§. XVIII. Utrum verò *ostend* foeminarum exclusio in feudo franco etiam locum inveniat, apud Doctores adeò expeditum non est. Certum quidem est, illud eo casu, quando feudum concessum ut feudum francum masculinum, als *ein freyes Mann-Lehn*/ nullo modo succedere foeminas; Apparet enim tunc factis voluntas Domini sexum sequiorem excludens. *Hartm. Pisk. l. 2. q. 34. n. 36. Struv. cap. 9. aph. 8. n. 3.* Quæritur autem hoc, quid sit juris, si feudum francum simpliciter datum, als *ein Frey-Lehn*/ ratione cujus nulla servitia præstanda? Non desunt, qui foeminas & in hac specie successione capaces esse credunt, quos recenset *Ludw. de success. feud. c. 6. p. m. 259.* ipsi tamen Doctores in duas abeunt classes, aliis foeminas in subsidium saltem admittentibus cum *Stryk. in Exam. Jur. Feud. c. 15. q. 11.* aliis verò promiscuam sexui sequiori successione concedentibus. vid. *Horn. in Jurispr. feud. c. 15 §. 6.* & in *Dissert. de feud. franc. §. 26. ibique DD. alleg.* quorum sententia, inhærendo simpliciter textui *ll. F. 104.* utique verior erit opinione *Strykii.* Argumentum, quo ille utitur, quòd scilicet foemina regulariter saltem in subsidium succedat, nihil facit ad rem præsentem, conf. *Horn. c. 15. §. 6.* Nituntur aliàs
Do-

Doctores textu, ut ajunt, satis rotundo *II. F. 104.* in cuius principio successio foeminarum expresse traditur; cui addunt, potissimam, adaequatam, atque in iure feudali expressam esse rationem: quod foeminae sint inhabiles ad militiam, & servire nequeant, *II. F. 36.* cessante itaque in feudo franco hac ratione, ipsa quoque cessabit dispositio, foeminas a successione repellens. *arg. l. 32. ff. de Pact.* Verum rationes haec movere nequeunt, ut in feudo franco a nostra supra §. 9. stabilita regula statuam exceptionem. Quod enim attinet *c. II. F. 104.* illud nostram nullatenus infringit sententiam, utpote extraordinarium, quod contra textus & rationes juris feudalis nullam pene habet auctoritatem, uti DD. de Capitulis extraordinariis sentiunt communiter. Plurimum tamen negotii facessere videtur alterum contrariae sententiae fundamentum, sed neque hoc nobis officit; Evicimus enim jam supra §. 12. & 13. foeminas non solum ob inhabilitatem ad militiam, sed & maximè ob familiarum conservationem successione feudalis non esse capaces, tametsi itaque una ratio ab inhabilitate ad servitia militaria petita hic deficiat, aliam tamen non statim cessare, sed & in feudo franco militare manifestum est. *conf. Rosenth. c. 7. concl. 34. n. 11.* Eandem sententiam in feudo censitico, & conditionato ad tale nimirum servitium concessio, quod quavis foemina decenter obire potest, iisdem rationibus innixus obtinere defendo cum *Rosenth. c. 7. concl. 33. num. 8. & seqq. & Ludvv. cit. l. p. 260.*

§. XIX. Nonò nec foeminas admittendas esse iudico, tametsi feudum alicui simpliciter concessum *pro se & heredibus suis, vor sich und seine Erben/ item vor*

vor sich und seine Leibes-Erben. Nam in Nomothetia feudali heredis appellatio non quemvis, sed filium duntaxat, cæterosque masculos ex primo acquirente descendentes denotat, ut in hanc rem textus expressi sunt *l. F. 13. 11. F. 34. §. 2. vers. prof. Et. add. l. F. 20. 11. F. 18. 23. & 26. §. fin. & passim.* Accedit quòd voce hac generica ea species intelligenda veniat, quæ substratæ materiæ & veræ feudi naturæ conveniat, à qua feudum constituere volentes, si hoc non expressè dicant, non creduntur defletere. *Rosenth. c. 2. concl. 33. n. 9. & 12. Knichen de Velitur. passim. p. 1. c. 3. n. 18. conf. praprimis Vultej. l. 1. c. 9. n. 32. & seqq.* Atque sic idem sentio, si *posterorum, Nachkommen/* facta est mentio; quippe quæ vox itidem in materia feudali secundùm propriam feudi naturam explicanda est. *conf. Schilter. ad Struv. Synt. Feud. c. 4. §. 12. pag. 30.*

§. XX. Decimò regulam nostram procedere declaro, in feudo alienabili, cum enim in eo solùm à communi feudorum degeneret natura, quòd illius etiam facultatem non consentiente Domino alienandi Vasallus habeat, in reliquis propriam feudi rationem retinet. *arg. 11. F. 48. Horn. c. 15. §. 6. vid. infra §. 35.* Sicut & undecimò regulam nostram, ejusque extensiones non solùm de minoribus, sed de ipsis quoque feudis Imperii intellectam volumus, quæ & communiter masculina esse, nec non fœminas ab eorundem successione regulariter exclusas esse, praxi quotidiana attestante, rectè docet *Perillustris Dn. à Ludolff. de Jur. fœm. illustr. Sect. 2. Memb. 1. §. 10. Itter. de feud. Imp. c. 14. §. 11.* ubi plurimos alios Doctores pro hac sententia adducit.

C

§. XXI.

§. XXI. Denique *duodecimò* regula nostra eò se extendit, ut ne quidem masculi ex filiabus prognatitum habeant ad successionem feudalem. Dispositiones in hanc rem apertissimæ sunt *L. F. r. §. 3. & 11. F. 17.* Horum jürum Doctores varias in medium proferunt rationes, ex quibus potiores hic adducere, operæ pretium esse duxi. Primò pro ratione affertur, quòd filius eo ipso, dum vult succedere, surrogetur in locum matris, surrogatum autem sapiat naturam ejus, in cujus locum surrogatur: quo argumento ad demonstrandum, quòd matre à successione feudi exclusa, etiam ipsius filii excludantur, usi sunt Doctores quidam veteres, inter quos *Isern.* Deinde adducitur, quòd successiones non fiant per saltum, sed ordine juris servato, ideòque necesse sit ad hoc, ut gradus sequens admitti possit, gradum præcedentem successionis esse capacem. Porro urgeri in hanc rem solet: quòd impedimentum obstat defuncto, ipsius etiam obstat successoribus; quandoquidem successor melioris conditionis esse non debeat, quàm ipse antecessor, à quo causam habet; secundum vulgatam juris regulam: quòd nemo plus juris in alium transferre possit, quàm ipse habet. *L. 54. ff. de R. J.* verum omnes has rationes minùs facere ad rem præsentem, supra §. 13. jam insinuatam. Principem igitur assigno locum rationi illi: quòd feuda familiæ causa sint concessa. *Förster. l. 4. c. 23. n. 48.* Etenim Vasallus, qui feudum acquirit, suæ singulariter prospicere vult familiæ ac sanguini, quam familiam eligit quoque Dominus, nihilque minus velle creditur, quàm ut ad feudum admittantur, qui seorsim ab ea familia nascuntur; jam verò

verò descendentes ex fœminis masculi non avi materni, sed patris sui familiam sequuntur *l. 196. §. 1. ff. de V.S. ejusdemque arma & insignia gerunt. Höping. de jure insign. c. 7. n. 51. seq.*

§. XXII. Pluribus ostensum est hæcenus, sexum sequiorem in feudi successione regulariter non admitti; quaritur nunc: *Annon ergo in his casibus legitima saltem aut dos ex feudo ipsi debeatur?* Et de legitima unanimes est Doctorum sententia, fœminas ex feudo, à quo excluduntur, nec legitimam petere posse portionem, cum hæc portio sit illius, quod ab intestato debetur. *l. 8. §. 6. ff. de inoff. testam.* Sexus autem sequior successione feudalis incapax, & sic ex feudo nihil debeatur illi. Ex quo statim apparet, aliter se rem habere illis in casibus, ubi filix in feudo succedunt, tunc enim procul dubio ex ipsa feudi substantia legitima filiabus non potest denegari. *Horn. c. 15. §. 10.* Quòd si autem feudum, cujus fœminæ incapaces sunt, noviter sit à Patre acquisitum, ex eo filiabus legitimam præstandam esse, volunt Doctores communiter; quod admitto, si Pater in illud omnia sua bona vel maximam partem impenderit, ac sic in legitima filix damnum sentiant, quo casu utique vel totam legitimam vel supplementum petere possunt ex feudo. *arg. tot. tit. de inoff. donat. Ludw. de success. feud. c. 2. p. 154. idem dicendum, si quis bona sua omnia, vel maximam partem in feudum obtulit, & sic inofficiosa liberalitate erga successores feudales filiarum læsit legitimam. Rosenth. c. 6. concl. 68. n. 29.* Quomodo autem utroque casu legitima sit computanda, docet *Horn. cit. loc. ubi simul rationem adducit, cur in præfenti casu compu-*

ratio legitimæ aliter ineunda sit, quam si filiis ex feudo ea præstanda.

§. XXIII. De dote quoque idem statuendum, videlicet nec eam ex feudo constituendam esse, cum id in nullo juris Longobardici textu cautum reperitur; conf. *II. F. §. 1.* Moribus tamen ex æquitatis quadam ratione in Germania introductum esse, ut in subsidium, si hereditas non sufficiat, alimenta & dos ex feudo præstari soleat non solum à fratre, sed etiam quovis agnato, plerique ferè testantur Doctores. *Hartman. Pistor. l. 2. q. 37. & q. 38. n. 41. Vultej. de feud. l. 1. c. 10. n. 59. Sig. Finckelth. obs. 21. n. 18. Mev. P. 2. D. 119. n. 2. & P. 3. D. 367. n. 2.* imò planè quibusdam in locis Germaniæ indistinctè receptum, ut fœminis ex feudo dos præstetur, paterna licèt hereditas satis adhuc sit ampla; id quod in Pomerania tota die observari testatur *laudat. Mev. P. 3. D. 363.* minor tamen hoc passu dotis quantitas erit. Idem de Marchia præbat *Müller. in Resolut. March. Resol. 62. n. 16.* vid. tamen *Rhetus l. F. 8. p. 316.* Quæ sit consuetudo in Saxonia Electorali, videri potest apud *Horn. c. 21. §. 13.* Ad quantitatem dotis quod attinet, in illius determinatione tum ad magnitudinem, conditionem & pretium feudi, tum ad liberorum numerum, aliâsque circumstantias respiciendum est; si partes convenire nequeunt, Domino directo de eo est arbitrium. *Struv. c. 14. aph. 17. n. 2.* quippe cuius interest, ne feuda nimium onerentur. *Mev. P. 3. Dec. 364. n. 6.* In Principum aliisque Illustribus familiis pacta familiaria hæc de re plerumque disponunt, de quibus vid. *Myler. ab Ehrenbach in Gamologia.* Quin in ejusmodi perillustribus

bus familiis pactis aliquando determinatur certa quantitas, quæ nomine dotis filiabus Principum Appanagiatorum à Principe regente ex feudo exsolvenda est; quam semper, tacentibus licet pactis, filiabus Appanagiatorum Principum ex feudis præstandam esse, defendit *Perillus* *Dn. à Ludolf. de jur. fœm. illustr. Sect. 2. memb. 2. n. 18.* contra *Cothman. volum. 2. cons. 3. & 4.* De cætero utrum in casibus, quibus dos filiabus debetur ex feudo, feudum illud pro dote hypothecæ nomine tacite sit obligatum, merito dubito cum *Rosenth. c. 7. concl. 47. num. 6.* nisi & hoc statuto aut consuetudine usurpatum sit.

§. XXIV. Quantum autem ad illius anni, quo vasallus decessit, fructus nondum perceptos attinet, fœminas hos capere indubii juris est. De fructibus naturalibus & industrialibus in jure Longobardico disponitur: ut si post Kalendas Martii decesserit vasallus, illi ad heredes allodiales, adeoque & ad fœminas pertineant. *II. F. 28. §. his consequenter. II. F. 86.* Vasallo verò decedente intra Kalendas Septembris & Kalendas Martii, fructus nondum percepti ad successores feudales spectant, exclusis heredibus allodialibus. *all. text. Fœminæ tamen impensas propter fructus factas optimo jure à successoribus feudilibus repetere possunt. arg. II. F. 28. §. si Vasallus.* fructus enim non intelliguntur nisi deductis impensis. *l. 36. §. fin. ff. de petit. heredit.* Caterùm placitum hoc Longobardicum adhuc in foro observari, testatur *Rosenth. c. 10. concl. 42. num. 36.* nisi alicubi per statutum vel consuetudinem contrarium sit receptum, uti de Saxoniam testantur Doctores Saxonicæ.

§. XXV. Fœminis etiam melioramenta feudo-
rum (quò pertinet omne id, quod in utilitatem feudi
v. gr. ad refectionem, meliorationem, ejus liberationem
à vasallo defuncto impensum) restituenda esse, omni
caret dubio, cum jure allodialium censeantur. *II. F. 28.*
§. si vasallus. Schrad. P. 10. Sect. 18. n. 127. adeò ut ipsis
hac parte in rebus feudalibus jus retentionis competat.
Mev. P. 3. Dec. 368. modò melioramenta sint liquida.
Aliàs enim ob jus alterius illiquidum suum cuiquam
negare aut differre iniquum esset. *Mev. cit. loc.* Quin
si feudum à Successoribus feudi sit occupatum, actio-
nem saltem utilem ex quasi contractu negotiorum ge-
storum ipsis tribuit *Horn. c. 21. §. 5.* pro sua sententia
adducens *l. fin. ff. de Negot. gest.* vid. etiam *Bitsch. ad*
Tit. II. F. 28. §. 2. notab. 6. & *Rittersb. part. feud. l. 2. c.*
6. q. 38. in f. Quomodo autem impensæ in meliora-
tionem feudi factæ sint computandæ, an scilicet tan-
tum, quantum impensum, an saltem præsentem æsti-
mationem heredes allodiales recipiant? decisio ex *l. 38.*
ff. de Rei Vind. petenda. conf. *Mev. P. 3. Dec. 41. n. 2.*
non obstat *l. 10. ff. de Negot. Gest.* Vasallus enim non
tanquam negotiorum gestor, sed tanquam Dominus
utilis primariò in suam utilitatem impensas fecit, secun-
dariò autem solùm successoris futuri commoda re-
spexit: Peculiare quid hîc reperitur cautum in Saxo-
nia, ubi impensæ in ædificia factæ heredibus allodiali-
bus non bonificantur, sed cedunt heredibus feudalibus
aut Domino. vid. *Carpz. p. 3. c. 31. def. 1. Struv. c. 15.*
aph. 17. n. 4. An verò huic sententiæ, quæ meliora-
menta feudi fœminis addicit, quoque in feudis Imperii
sit dandus locus, latè inquirat *Perill. Dn. à Ludolff,*
Came-

Camerae Imperialis Assessor celeberrimus de jur. fœm. illust. Sect. 2. memb. 1. §. 16. in negativam inclinans, ubi tamen §. 17. diffiteri nequit, affirmativam magis esse communem. conf. etiam *Rosenth. cap. 7. concl. 47. num. 15.*

§. XXVI. Sed hæc hæc hactenus de communi feudalis juris regula: quod scilicet fœminæ feudorum non sint participes, ejusdemque ampliacionibus, ut & rationibus pro illis facientibus disputata sunt: Proximum est, ut nunc de exceptionibus quoque illius regulæ videamus, quibusque casibus ipsæ fœminæ & earum pro-pago ad feudorum jura pervenire queant. Nimirum quanquam fœminarum genus ob inhabilitatem ad ser-vitia militaria, & ob conservandum familiarum splen-dorem à successione in feudis arceatur, tamen multi oppidò casus sunt, quibus & ad feuda aspirare potest, & quidem ex triplici potissimum capite: vel ex ipsa feudi natura, vel ex speciali pacto, aut ex speciali loci statuto vel consuetudine.

§. XXVII. Ex ipsa feudi natura & qualitate fœminæ ejusque descendentes succedunt in feudo fœ-minino, de quo fœmina primùm ac de novo investita, Germanis dicto, ein Weiber, oder Kunkel, Lehn/ item *Schlager Lehn. I. F. 8. §. 2. vers. nisi investitæ fuerint* &c. *II. F. 11. vers. nisi ejus conditionis sit feudum.* his-junge *II. F. 30. & II. F. 50.* Atque hujusmodi feudi ea natura est ac conditio, ut ad fœminas quoque transeat, tametsi de eo nihil expressè pactum fuerit. *II. F. 30.* Quandoquidem enim feudum hoc originem suam à fœmina cœpit, vero admodum simile est, tam conce-dentem, quam acquirentem voluisse, ut primam illam qualitatem etiam in succedentibus retineat. Hinc sicut quam-

quamcunque rem à sua metimur origine, ejusdemque principium respicimus, ita quoque recto judicio colligitur, quodlibet feudum ratione acquisitionis foemini- num, tale quoque in se ac sui naturam esse intuitu suc- cessionis; Nec obstat, quod in *all. text. II. F. 30.* contra- ria quoque referatur opinio; etenim prior, quae est *Gerhardi Nigri & Oberti de orto*, merito est praefenda propter *text. II. F. 50.* ubi notanter haec verba habentur: *& non filia, nisi ex patre vel nisi NB. foemineum fit.* add. *II. F. 11.* atque sic, quod uni textui deest; ex alio supplendum. *Ludov. de success. feud. c. 6. p. 257.* conf. praepriis *Hartm. Pistor. l. 2. q. 34. n. 14. & seqq. Vult. l. 1. c. 9. n. 46.* Dein foeminas hic succedere existimo, tametsi beneficium, quod antea masculinum fuit, simpli- citer concessum sit foemina. Sic enim feudum per consoli- dationem penitus extinctum est, & res, quae olim in feu- dum dabatur, ad naturam allodii rediit. *arg. §. fin. Inst. de Usufr. l. F. 5. II. F. 37.* Hinc si noviter de ea investiatur foemina, juxta communem juris feudalis regulam, vide- tur concessa, uti in alia, sed simili tamen materia argu- mentatur *Horn. Dissert. de feud. franc. §. 14.* conf. et- iam *text. I. F. 24.*

§. XXIX. Dicitur autem illud feudum so- lum foemininum, quod primitus acquisivit foemina, quodque in illa primas egit radices; itaque judico cum *Ludov. in Tr. de divis. feud. c. 2. p. 89. & de success. feud. c. 6. p. 258.* à veritatis tramite longè aberrare il- los, qui feudum à foemina masculo concessum foemine- um esse contendunt, feudum enim masculinum & fo- mininum non ex persona dantis, sed accipientis aesti- mandum. *arg. II. F. 30.* neque mulier feudum masculo conce-

concedendo à propria & communi feudorum natura
 recedere voluisse præsumi potest. *arg. II. F. 3. §. fœmi-
 nam.* Sic & illos à vero abesse puto, qui feudum à
 masculo acquisitum cum pacto, ut in eo fœminæ suc-
 cedant, fœmininum esse volunt. *conf. II. F. 11. & II.
 F. 50.* ubi expressè Feudista feudum fœmineum ab eo
 distinguit, quod pacto ad fœminas transit. *vid. tamen
 Horn. c. 4. §. 4.* Alii ad distinctionem feudi fœminei,
 feudum fœminæ hoc appellant; ut videre est apud
Stryk. Ex. jur. feud. c. 4. q. 7. Occasione hujus viden-
 dum quoque, quomodo feudum illud, de quo mascu-
 lus & fœmina simul investiti, appellandum veniat;
 nonnulli Doctores masculinum id esse contendunt,
 quòd à potiori sit facienda denominatio. *arg. l. 10. ff.
 de statu hom. Ludw. in Tr. de Divis. feud. c. 4. p. m.
 88.* alii verò mixtum id esse volunt, inter quos *Hartm.
 Pifst. p. 3. q. 34.* sed penitus consideratà hujus feudi
 naturà, non unum, sed duo potius feuda, unum ma-
 sculinum, alterum fœmininum concessa esse deprehen-
 des. *conf. Struv. c. 4. aph. 17. n. 4.* modum succeden-
 di in hoc feudo tradit *Stryk. in Ex. jur. feud. c. 4. q.
 12.* cui junge *Struv. cit. loc.*

§. XXIX. Redeundo nunc, unde digressus e-
 ram; si fœmina pro se & heredibus feudalibus benefi-
 cium obtinuit, fœminas quoque ad successionem ad-
 mittendas esse, suadet substrati feudi conditio; utut e-
 nim de jure communi Clientelari nomine heredum feu-
 dalium solos venire masculos, plus quàm certum sit.
conf. supra §. 19. veruntamen cum ipsa lex fœminas
 aliàs feudorum incapaces specialiter ad successionem in
 feudo fœminino reddiderit habiles *II. F. 30.* secundum

D

fœmi-

foeminini feudi naturam quoque verba concessionis explicari oportet. *Rosenth. c. 7. concl. 35. n. 16.* Aliud est, si foemina feudum concessum pro se & suis tantum filiis, vel feudum ei datum ut masculinum, **zu et neu rechten mannslehn**/ quod etsi ratione originis foemininum sit quidem, effectu tamen masculinum esse, ita ut foeminis nullus hic succedendi locus, indubii est juris. *Rosenth. c. 7. concl. 36. n. 3. & 17. Struv. c. 9. aph. 8. n. 11.* Equidem non ignoro, vocabulum **Mannslehn** interdum, & in antiquis tabulis praesertim, feudum in genere significare, veluti Curia Domini & hodie audire solet **Mann Cammer**/ etsi feuda eo pertinentia sint promiscua, veluti observant **Eyben Elect. feud. c. 9. §. 5. p. 85. Lynck. ad Struv. c. 4. aph. 17. n. 4.** sed in recentioribus tabulis ferè haud aliter, quam pro feudo masculino haec appellatio accipitur, in oppositione ad feudum foemininum. *Laud. Eyben cit. loc. §. 23. in fin.* quamvis interim non negandum, studiosè esse examinanda verba sequentia, ut verus sensus inde erui queat. Singulare hic occurrere in Episcopatu Monasteriensi notat *Laud. Rosenth. cit. loc. n. 18.* Putat autem *Rosenth. cit. loc. n. 13. & 14.* in nostra hypothese, dom foemina feudum pro se & filiis acquisivit, **für sich und ihre männliche Erben**/ quod, licet foeminae ad successionem aspirare nequeant, masculi tamen ex his procreati saltem juris succedendi hic sint participes; verum ejus rationes tanti non videntur esse momenti, ut mihi faciant satis, adeoque, ob favorem, qui hic quoque militat, familiae conservandae & agnationis masculos ex sexu foemineo descendentes nomine filiorum non venire existimo, & *Rosenth.* sibi ipsi non est constans, **vid. n. 17.** §. XXX.

§. XXX. Ad feudum quod in se ac sui natura ita comparatum est, ut in eo succedant mulieres, referunt quoque Doctores feudum hereditarium, quod Germanis dicitur *ein eigenthümlich Lehn-Guth*. consule *Schrad. p. 7. c. 3. n. 1. Rosenth. c. 7. concl. 41. n. 23.* quibus tamen ita crudè ad stipulari nequeo; cum enim feudum hereditarium non sit uniforme, sed variis inter se gradibus ac modis distinguatur. vid. *Horn. Jurispr. feud. c. 4. §. 34.* consequens est, non unam eandemque semper in eo obtinere juris dispositionem; Si constet feudum merè & absolutè hereditarium esse, h. e. quoad transmissionem & translationem in alios, cuius plenissimam formulam videsis apud eundem *Horn. cit. l. §. 40.* in eo fœminas succedere facillè largior. Idem dicendum de eo feudo, quod quoad successorem saltem omni ex parte naturam rei allodialis sequitur: quod etiam à quibusdam merè & absolutè hereditarium vocatur. Quòd si autem quoad modum successionis hereditarium saltem est, conf. *Horn. cit. l. c. 4. §. 34.* non statim etiam quoad personas succedentes pro hereditario potest haberi, atque adeò fœminæ à successione excludendæ erunt. *Carpz. p. 3. c. 18. d. 11.* Quare literæ investituræ studiosè sunt investigandæ, & videndum, an & in quantum natura feudi communis per illas sit immutata, à qua, nisi apertissima voluntas appareat, non recedendum. *Horn. cit. l. §. 35.*

§. XXXI. Ob speciale pactum juris successorii participium nanciscuntur fœminæ in feudo, quod primum quidem à masculino acquisitum, interim talis contractui Clientelari adjecta est lex, ut feudum etiam ad fœminas transmittatur. *I. F. 1. §. 3. I. F. 8. §. 2. I. F. 14.*

in fin. II. F. 11. 23. in fin. 30. & 50. Neque verò de ratione hujus generis feudorum magnopere laborandum est, nihil etenim tam naturale, quàm ea, quæ inter aliquos placuerunt, servare, *l. 1. ff. de pactis*; adeoque cum feudum ex conventionem legem accipiat, hæc meritò servari debet. *conf. I. F. 14. ubi in fin.* Cujacius ex manuscriptis præter alia addit sequentia: *si ergo Domino & fideli placuit. ut pacifcantur de filiabus, quatenus ipse succedant, hoc quoque servandum est.* Et potest utiq; Dominus rei suæ, quam in alterum transfert, legem scribere, quam vult, eaque etiam ratione juri, per masculorum extinctionem pro se introducto, renunciare. *arg. l. 29. Cod. de Pact.* Cæterum sicut in feudo novo tantummodo, non in antiquo, itémque in feudo principali, non etiam in subfeudo fœmininus sexus pacto ad successionem vocari potest, nisi consentiant, quorum interest, *conf. II. F. 34. §. 2. vers. profectò.* ità tali casu verba conventionis clarissimè exprimenda sunt, diligentèrque observanda veniunt, utpote quæ legem dant huic negotio. *d. I. F. 14. §. 2. II. F. 18.*

§. XXXII. Non deerit verò operæ pretium, si de unâ vel alterâ formulâ paucis jam sumus solliciti, & quidem si in litteris investituræ generaliter facta mentio fœminarum, ut si feudum *pro se & suis heredibus masculis & fœminis* concessum, aut si formula sonet: *pro se & heredibus suis utriusque sexus.* Hic procul dubio omnes ex primo acquirente descendentes fœminæ admittuntur. *II. F. 17. 23. in fin. & 51. §. similiter. Rosenth. c. 7. concl. 42. n. 3. Ludw. de Success. feud. c. 6. p. m. 267. Struv. c. 9. aph. 2. n. 16. & Doctores communiter teste Rosenth. cit. l. in not. lit. E.*

Dispu.

Disputare autem DD. solent, *Primo* quinam effectus sit clausulæ: *pro se & filiabus suis*? Sanè plurimi per hanc clausulam solas filias exclusis nepotibus, neptibus, reliquisque ex iis descendentiis ad successiõnem vocatas esse volunt. *Rosenth. cit. loc. num. 4. & seqq. Stryk. de success. ab intest. Diff. 1. c. 3. §. 3. Struv. cit. loc. n. 15.* Atque his maximè utuntur rationibus: quòd appellatione filiarum non veniant neptes & nepotes. *arg. §. fin. Inst. qui testam. Tutor. dar. l. 6. ff. de Testam. tut.* Item, quòd hic succedant filix ex pacto exorbitante à communi feudi natura, adeoque pactum illud strictè accipi, neque de persona ad personam debeat extendi. Verùm inattentis his rationibus contrariam sententiam veriorẽ esse iudico cum *Ludov. de success. feud. c. 6. pag. m. 267.* per textum non obscurum in *§. 3. l. f. 1.* ubi hæc notantur verba: *similiter & earum filii: nisi specialiter dictum fuerit, ut ad eas pertineat.* Ex quibus verbis evidenter infero cum *Baldo ad h. §. n. 15.* Ergo, si pacto filix specialiter vocatæ fuerint, non ipsæ tantum, sed & filii earum admittendi sunt, & per consequens etiam filix. Deinde hæc natura feudi est, ut descendentes in infinitum succedant; *l. f. 1. §. 4. l. f. 50.* cui utrique contrahentes se conformare voluisse credendi sunt, inprimis feudum accipiens, qui non solum filiabus, sed etiam descendentiis ex illis procul dubio quovis meliori modo prospicere voluit. *arg. l. f. 18.* Præterea si Pater pro se & filiis suis feudum acquisivit, ipsi contrariæ sententiæ patroni nepotes ex filiis ad successiõnem admittunt; quæ autem disparitas, quòd appellatione filii nepotes ex eo descendentes intelligantur, non autem filix appellatione neptes ex illa prognata? profectò nulla.

§. XXXIII. Neque obstant nobis contrariæ sententiæ fundamenta. Saltem quod ad *all. text.* ex jure civili attinet, illorum resolutionem expectabimus ab ipsis contrariæ sententiæ Doctoribus; eundem enim nobiscum nodum hic solvere, necessum habent in antè proposito casu, quando filiorum appellatione nepotes quoque contineri sustinent, & quod ibi respondent ad *all. text.* idem & nos hic pro responsione dabimus; quandoquidem verò illas leges sibi in illo casu non obstare existimant, neque nostram infringere poterunt sententiam vid. interim *Vinn. ad cit. §. fin. Inst.* Ceterum quintam appellatione filix quàm filii justâ interpretatione omnes ex ea descendentes contineantur, nullum est dubium. vid. *l. 84. 201. & 220. §. f. ff. de V. S.* Et hanc justam interpretationem inprimis in materia successioneis obtinere docemur *l. 85. ff. de hered. instit. & l. 30. Cod. de fideicom.* Non difficilis quoque est responsio ad alterum contrariæ sententiæ fundamentum, quod hic malè venditur, etenim nulla adest ratio, quare pactum hoc strictè adeò sit accipiendum, ut neptes reliquique ex filiabus descendentes penitus excludantur. Sanè non agitur hic de præjudicio alicujus tertii, quod rigorosam hanc suaderet interpretationem, quin contra concedentem latissimè facienda hic interpretatio, cui imputari potest, quòd legem non dixerit apertius *l. 39. ff. de pact.* idque vel maximè, cùm scire debeat, omnia feuda suâ naturâ regulariter esse perpetua, & ad heredes tam masculos quàm feminas, si de his nominatum dictum sit, transitoria esse. conf. *II. F. 23. in f.* Neque propterea in hoc pacto tam stricta interpretatio admitenda; quòd neptes ex filiabus descendentes sint inhæ-

biles

biles : cùm enim illa inhabilitas non obstat filiabus, neque liberis illarum obesse poterit : & qualitatem, quam Dominus probavit in filiabus, in liberis illarum improbare non poterit, quia quod ab initio placuit postea displicere non potest. *arg. l. 5. Cod. de oblig. & act.* Nec denique favor & dignitas familiæ tam strictam suadet pacti hujus interpretationem, ut putat *Struv. loc. supra cit.* Siquidem contrahentes non tam de familiæ splendore & dignitate conservanda fuere solliciti, quàm omnibus acquirentis descendantibus promiscuè prospiciendi studiosi ; eò quòd in primis investitura litteris & filiabus prospexerint, quæ tanè familiam non conservant, sed in alienam familiam translata, suæ genealogiæ notam amittunt, paternumque nomen cum nomine mariti commutant. His ità deductis.

§. XXXIV. *Secunda* exoritur inter DD. controversia, quid juris sit, si feudum alicui & filiæ e. gr. *Antoniæ* sit datum? Feudum hoc planè personale esse, neque ad descendentes ex filia ista *Antonia* per successionem devolvi, volunt DD. communiter teste *Vultej. l. 1. c. 9. num. 61. in fin.* Huic opinioni etiam subscribunt illi, qui aliàs in priori casu nobiscum sentiunt, ut *Hartm. Pib. l. 2. q. 34. num. fin.* ubi hoc omnes tenere asserit. Verùm & hic descendentes ex filia *Antonia* ad successionem admittendos esse, verius judico cum *Ludw. cit. loc. p. 269.* Nam expressio nominis proprii in dubio nihil aliud plus operari poterit, quàm ut patre defuncto sola ista filia in feudum succedat, exclusis fororibus suis, nepotes autem ex illa nati non repellantur: eò quòd hæc sit perpetua feudi natura, ut, nisi expressè aliud actum appareat, descendentes in infinitum

tum succedant. *L. F. 1. §. 4.* cui in dubio contrahentes derogare voluisse non præsumendum. Quamquam verò hæc sententia, ut & illa, quam *§. præced.* defendi, prægnantibus satis nitatur rationibus, nec non analogiæ juris feudalis planè conveniat, ità ut procul dubio in foro secundum illas pronunciandum esse, omnino sim persuasus; attamen quòd plurimi DD. in contrarias abeunt sententias, atque adeò metuendum, ne, casu obviente, descendentes ex filiabus in succedendo repulsam ferant, ideo consultum est, ut ille, qui posteris ex filiabus prospicere vult, litteras investituræ quam plenissimè conscribi curet, sicque omnis litigandi occasio præcindatur.

§. XXXV. Porro *tertiò* diversa scholæ Dd. acriter digladiantur, quæ sit vis ac efficacia hujus formulæ: quâ feudum masculo *pro se & heredibus quibuscunque vel pro se & successoribus quibuscunque: vor sich und alle seine Erben / vor alle seine Erben und Nachkommen* concessum. Non pauci sunt, qui ob generalitatem verborum non tantum heredes descendentes, sed etiam ascendentes & collaterales, imò etiam extraneos, atque sic ex testamento quoque venientes hæc formulâ contineri autumant, ad fœminas tamen ex vasallo descendentes eam extendere nolunt. *Ludw. in Synops. p. 71. & de divis. feud. c. 4. p. 102. Struv. c. 4. aph. 13. n. 5 & c. 9 aph. 8. n. 12.* Plurimi contra sentiunt, existimantque verba illa & ad heredes extraneos & ad fœminas extendenda esse. *And. de Ijern. ad II. F. 39. Gail. 2. obs. 154. n. 6. Rosenth. c. 9. membr. 1. concl. 40. n. 14.* & infiniti alii, quos citat *Vultej. l. 1. c. 9. n. 35.* Alii non solum fœminas, sed & multò magis extraneos quos-

vis

vis non admittunt, quorum sententiam in puncto juris
 veriorem sibi videri ait *Vultej. cit. l.* licet priorem *Gai-
 lii* & aliorum, utpote plurium Doctorum auctoritate
 suffultam in iudicando sequendam esse iudicet. Si
 quaras, quamnam ex his sit amplectenda? Respondeo
 neutram; licet enim diffiteri nequeam, formulam hanc
 ad solos heredes feudales restringi non posse, utpote
 quam restrictionem respuit verborum generalitas, ne-
 que facile credendum, contrahentes vocabulo: *qui-
 buscumque* frustra usos esse, sed eo potius animo, ut
 prater regularem feudi naturam aliquid operaretur,
 quicquid etiam contradicat *Vultej.* cum suis sequaci-
 bus; veruntamen nullatenus à me impetrare possum,
 ut tantam vocabuli illius esse credam efficaciam, ut ad
 heredes etiam planè extraneos feudum transitorium fa-
 ciat. Proinde si sententiam liberè dicere, mihi inte-
 grum est; feudum sub hác formulá concessum nullate-
 nus ad heredes vasalli extraneos extendi posse, sed de-
 scendentes ex primo acquirente foeminas, ob vocis ge-
 neralitatem, in eo admittendas esse, sustineo. Cur ve-
 rò ità sentiam, pragnantes satis me movent rationes.
 Nam quòd sub generali appellatione: *quorumcumque he-
 redum*, etiam extranei venire debeant, id nec analogi-
 æ juris feudalis, nec intentioni primorum contrahenti-
 um convenire videtur, cum nunquam in feudo succe-
 dat extraneus, sed jus illud primi tantum acquirentis
 descendentibus concessum sit, & acquisitum. *arg. l. F.
 s. 11. F. 11.* Dum igitur heredum nomine semper in
 iure feudali soli continentur descendentes, *all. text.*
 magis quoque est, ut verba hæc generalia ad Vasalli de-
 scendentes quoscunque, ideòque & ad foeminas, quam
 E
 ad ex-

ad extraneos & planè ignotos, extendamus; quæ explicatio non solum conformior erit juri feudali, sed eam quoque ipsa primorum contrahentium intentio suadere videtur. Verisimilius siquidem est, eos per generalem hanc vocem: *Quibuscunque* magis omnibus, indistinctè Vasalli descendentes consulere voluisse, quàm extraneis, neminè illorum cognitis, vid. *II. F. 18.* Quod sicut de primo acquirente indubiè præsumendum, quippe qui proprio magis sanguini, quàm extraneo & planè peregrino prospicere voluisse censendus est, propter summum amorem & arctissimum vinculum parentes inter & liberos, *Arist. 4. Polit. c. 14.* ità idem de Domino concedente dicendum esse, probatu non admodum difficile erit. Dominus namque quando gratiam voluit facere Vasallo, feudum ei, omnibusque ejus heredibus concedendo, procul dubio credendum est, eum ex præsumpta magis erga Vasalli descendentes quoscunque affectione, omnibus indistinctè, adeoque & fœminis potius benefacere ac gratificari voluisse, quàm extraneis & planè Domino ignotis. Nec obstat, quòd fœminæ non succedant in feudis, utpote ad servitia inhabiles. *II. F. 36.* Nam quis ignorat, illud dependere unice ab arbitrio & voluntate Domini? qui si voluit huic suo juri renunciare, fœminæ utique erunt successione feudalis capaces; Dominum autem in præsentì hypothèsi impedimentum illud fœminis in feudi successione aliàs obstitans non attendisse, sed magis in illas, quàm extraneos quoscunque consensisse satis perspicuum est; hoc solum attento, quòd sic major adsit spes, fore, ut feudum faciliùs revertatur ad Dominum, Dominumque citiùs
cum

cum directo consolidetur, quàm si ad extraneos quofcunque foret transmissibile. Verùm dicta mea limitanda esse quàm lubentissimè agnosco, si conjectura alia, quæ pro extraneis militant, accedant, veluti si apparet, Dominum voluisse, ut ad extraneos beneficium esset transmissibile, sic enim ambabus concedo manibus, pactum ejusmodi ad extraneos, non autem fœminas extendendum esse, ne aliàs unicâ voce duæ improprietates vel irregularitates inducantur, & pactum super una re. interpositum præter mentem paciscentium ad aliam extendatur contra *L. 31. Cod. de Transact.* Exemplum est si feudum concessum alicui *pro se & heredibus suis, & quibus dederit.* conf. *II. F. 26. §. feudum ea lege. & II. F. 48.* Tale enim pactum juri communi, & naturæ feudi satis contrariatur, dum speciale hoc operatur, quod liceat feudum illud alienare sine consensu Domini, vid. *II. F. 39.* igitur secundum speciale operari non debet, quòd scilicet & ad fœminam transferri possit: duo enim specialia circa idem subjectum concurrere non debent. *l. 1. & ibi Gloss. fin. Cod. de Dot. promiss.* conf. *Math. de Afflict. in Cap. un. II. F. 48. & in §. feudum ea lege. II. F. 26.* Interim tamen ob diversas Doctorum opiniones æquè in hoc quàm priori casu suasor esse velim, ut contrahentes in literis investituræ, ad cujus tenorem velut ad Cynosuram semper respiciendum esse, passim Doctores tradunt, mentem suam verbis efferant clarissimis, sicque omnis altercationis causa evitetur.

§. XXXVI. Denique præter omne pactum ex Statuto vel consuetudine fœminæ ad successionem admittuntur in locis, ubi hoc ipsum expressè cautum

aut consuetudine receptum; Quod enim bona feuda-
 lia gaudeant eo jure, ne femina succedant, hoc est à
 jure positivo, quare contrario statuto vel consuetudi-
 ne mutari potest, juxta commune illud: *Jus speciale*
derogat generali: Stadtrecht bricht Landrecht/ Land-
recht bricht Kayserlich recht. Ejusmodi consuetudi-
 nem in multis Regionibus, in Anglia, Sicilia, & Gallia
 esse probat *Göddens vol. 4. Resp. 37. n. 744.* In Lotha-
 ringia fœminas feudorum capaces esse scribit *Bodin.*
lib. 2. Simile jus vigere in Archi-Diœcesi Colonienſi
 testatur *Lüning. in Corp. Jur. Feud. Germ. tom. 1. pag.*
1480. & seqq. adducens recessum transactionis Serenif-
 ſimum Archi-Episcopum Maximilianum Henricum, fe-
 licis recordationis, inter & Status Archi-Diœcesis Colo-
 niensis erectum. Sexum sequiorem quoque ad suc-
 cessionem Feudalem admitti in Ducatu nostro West-
 phalia, nec non in Comitatu Arnsbergensi testatur i-
 dem *Lüning. all. loc. pag. 1472. & seqq.* Sed vix addu-
 ci potero, ut hanc consuetudinem in Patria mea uni-
 versaliter receptam esse, credam. In Episcopatu Mo-
 nasterienſi filias, Vasallo sine filiis defuncto, succedere
 asserit *Rosenth. c. 1. concl. 14. n. 31.* quam tamen gene-
 ralem totius Diœcesis Monasterienſis dicere non audeo.
 De Instituto Abbatix Fuldensis, in qua fœminas intui-
 tu feudorum simul cum masculis succedere spargitur,
 nisi feudum diserte zu mannlehn gelichen / vid. *Coc-*
cej. de Feud. Fuldens. add. Wehner. verb. Fuldisch Lehn.
 Porro in feudis *Julie, Clivia, & Montium* fœminas
 succedere, filiis non extantibus, asserit *Frid. à Sande de*
Feud. Geldr. Tit. 3. c. 1. §. 1. n. 10. & seq. item §. 7.
 imò & ipsos Ducatus id generis feuda esse probare co-
 natur

natur *Author Assert. Brandenb. fund. 1. p. 1. seqq.* Cui tamen asserto constanter strenuèque contradicium est à Saxonis, conf. *Franck. lib. 3. Resol. 1.* Et nescio, an non feliciori adhuc successu pro Palatino Neoburgico masculina esse feuda propugnauerit in consilio *Merckelbach* apud *Klock. 1. conf. 7.* Præterea plura alia adhuc loca allegant DD. de quibus attestari non dubitant, Jus commune Longobardicum hoc passu per contraria statuta & consuetudines inibi esse abrogatum: Verùm an Doctoribus de consuetudine & observantia tam liberaliter attestantibus simpliciter ita fides sit adhibenda, meritò dubitamus, memores illius: quòd Doctores de aliis, quàm in quibus versati sunt, locis testimonium dicentes nullam planè mereantur fidem. *Klock. tom. 2. conf. 10. n. 78. & seq. & conf. 15. n. 41. & seq.* Quin licet Doctores attestentur de locis, in quibus versantur, quàm cautè nihilominus testimoniis istis sit utendum, nisi consuetudo probetur specialis, ex iis liquet, quæ in *all. Dissert. disserit laudat, Coccej. cap. 1. §. 6. conf. quoque Lauterb. Coll. Theor. Pract. lib. 1. Tit. 2. Thes. 42. Struv. ad ff. Exerc. 2. Th. 21. Mascard. de probat. Vol. 2. concl. 425. num. 13.* Unde in locis, in quibus versamur, non tam ad testimonia Doctorum, quàm ad ea, quæ in ipsis rerum obtinent argumentis, nobis attendendum esse iudico. Planè si verè adsit in loco quodam ejusmodi consuetudo aut statutum, fœminas ad successionem in feudis admittens, prout ea in quibusdam Provinciis dari certum est, meritò secundum illa jus est dicendum. *Horn. Junispr. Feud. c. 15. §. 7.* Hujus autem generis feuda certo respectu in propriorum quoque censu numerari posse autumo; quandoquidem

scilicet hæc talia dicuntur, quæ secundum consuetas juris, etiam Provincialis regulas comparata sunt. Unde etiam si quis ibi feudum informiter & simpliciter acceperit, & in investitura instrumento fœminarum successione, nulla fiat mentio, tamen illud ex consuetudine aut statuto hanc interpretationem sortitur, ut propterea fœminæ non excludantur. *Rosentb. c. 1. concl. 13. n. 2.* Deinde etsi in ejusmodi Provincia feudum alicui concessum *pro se & heredibus feudilibus*, sexum sequiorem tamen in eo admittendum esse, judico cum *laudat. Rosentb. c. 7. concl. 38. n. 10.* Siquidem vi statuti seu observantia illius Provincie fœminæ inter heredes feudales sunt numerandæ, cui ante omnia contrahentes se conformasse intelligendi sunt.

§. XXXVII. Perlustratis etiam fallentis, & exceptionibus à nostra supra §. 9. stabilita regulæ ordinis ratio postulat, ut nunc de modo, quo fœminæ in feudis succedunt, quædam annotemus. Observa proinde: sexum sequiorem in omnibus dictis casibus regulariter ad successionem non vocari, nisi masculis demum deficientibus. *I. F. 6. §. 1. I. F. 8. §. fin. II. F. 17. 18. 30. & 50. Rosentb. c. 7. concl. 39. num. 4. Vultej. lib. 1. cap. 9. num. 66. Ludvv. de success. feud. c. 6. p. m. 278. & DD. communiter.* Saltem in feudo fœmineo, à fœmina primùm acquisito, subsidiariam fœminarum successionem locum habere, perspicuè satis constat ex *text. II. F. 30.* Prout idem obtinere in feudis illis, in quibus mulieres ex speciali pacto succedunt, quoque dubio caret. *conf. I. F. 6. §. 1. & I. F. 8. §. fin. add. II. F. 104. §. 1.* Consule quoque, si lubet, *Rosentb. all. loc. concl. 40. num. 5. & seqq.* Porro nec aliter, quam

in defectum masculorum ex primo acquirente, foemina in feudis, quorum ex statuto vel consuetudine capaces, succedendi locum patere, probatur ex generali regula, quæ habetur. *11. F. 17. Curt. Jun. de Feud. Part. 3. princ. num. 10. & 18.* nam verba statuti, consuetudinis intelligenda sunt secundum ordinem juris communis, & ut quàm minimùm ab eo recedatur. *Bald. in L. Libert. num. 21. de oper. libert. Rosenth. cit. loc. num. 7. & seqq.*

§. XXXVIII. Hoc autem Juris Theorema, quod *foemina feudorum capax, masculis extantibus, non possit in iis succedere*, procedere declaro Primò, licet feudum datum sit sub clausula: *ut masculi & foemine, filii & filiae* ad successionem admittantur. *1. F. 6. §. 1. & 1. F. 8. §. fin. Rosenth. c. 7. concl. 40. n. 5. & 6. vel ita: ut foemina cum masculis succedant. arg. l. 36. §. 2. ff. de leg. 1. l. 40. ff. de Usu & Usufr. leg. Ludov. de success. feud. c. 6. p. m. 273. Carpz. Disput. 5. th. 36.* quamvis dissentiat *Rosenth. c. 7. concl. 41. num. 4.* Idem secundò dicendum: *si pro heredibus utriusque sexus concessum beneficium; majoris enim verba ista: Utriusque sexus, non possunt esse efficaciar, quàm illa: pro masculis & foeminis. Valtj. lib. 1. c. 9. n. 71. Rosenth. c. 7. concl. 40. num. 14.* Neque tertio hunc ordinem succedendi jure feudali receptum immutat, etsi feudum ita datum sit: *ut tam filii quam filiae succedant; daß so wohl die Söhne als die Töchter / w. nicht allein die Söhne sondern auch die Töchter / w. nam verba hæc: tam, quàm, sensum copulativum habent, ita ut idem, ac si dictum: filii ac filiae. meine Söhne / und Töchter. vid. Befold. Thef. verb. so wohl w. Menoch, cons. 293. num. 2. in ad-*
ver-

versantium castra iterum descendit *Rosenth. c. 7. concl. 40. in fin.* Dicta hzc quarto tam vera esse existimamus, ut, etiamsi feudum pro se & heredibus quibuscunque acceptum sit, *conf. supra §. 35.* tamen ne sic quidem admittantur foeminae, nisi cum nulli superstites sint masculi. *Vultej. cit. loc. num. 74. conf. Horn. Jurispr. feud. c. 15. §. 6.* Denique quinto antefatum theorema obtinere sustineo, licet foemina gradu sit proximior, aut jam semel aut aliquoties feudum ad sequiorem sexum transferit. *II. F. 51. §. similiter. Ludov. cit. loc. pag. m. 275. & Feudistae communiter teste Boccr. de success. feud. cap. 3. qu. 11.*

§. XXXIX. Uti verò saepe dictum axioma verisimum habetur, ita interdum ab illo receditur, & sexui sequiori idem planè competit jus in succendo æquè ac masculis. Tale quid contingit (a) si pacto expressè actum appareat, ut filia simul cum masculis, vel sicut masculi; æquè ac filii succedant *daß die Töchter nebst den Söhnen/ oder mit denen Söhnen zugleich / oder wie die Söhne succediren solien.* *conf. II. F. 104. §. 7. Hartm. Pistor. l. 2. qu. 35. n. 29. Rosenth. c. 7. concl. 41. num. 1. 2. & 3.* Consulè quoque *Ludov. cit. loc. p. 278.* Limita autem hanc exceptionem: modò concedens ita paciscendi habuerit potestatem. Sic Prælarus feudum pro masculis dari solitum, ut in foeminas transeat, non concedit. *Rosenth. c. 4. concl. 37. num. 2. & c. 7. concl. 41. num. 26. & Canonistae communiter in Cap. 2. X. de Feudis.* Pariter (b) si feudum ita datum: *Vor sich und alle seine Erben/ und Erbnehmen ohne Unterscheid/ tunc foeminas quoque simul cum masculis admittendas esse, sustinet Horn. in Jurispr. feud. cap. 4. §. 38.*

Fal-

Fallit (d) axioma illud, si vel statuto cautum, aut consuetudine receptum sit, ut filia unâ cum masculis succedant, sic enim sexus sequior simultaneâ gaudet cum masculis successione. *arg. ll. F. 23. Rosenth. c. 7. concl. 42. num. 9. & 10.* Alia (e) habetur exceptio *ll. F. 18. vid. Ludov. cit. loc. p. m. 277.* Porro (f) in feudò franco, censuali &c. fœminas unâ cum masculis admittendas esse, post *Hartm. Pist. l. 2. qu. 34. n. 33. & seqq.* statuit *Horn. in Dissert. de Feudo franco. 26. & in Jurispr. feud. c. 15. §. 6.* Sed quid de illis feudis sentiamus, jam suprà §. 18. mentem nostram pluribus explicavimus: cæterum accedimus hic opinioni illi, quam habet sæpe lautat. *Rosenth. c. 7. concl. 41. n. 13*

§. XL. Pertinent huc quoque tres alia perquam celebres & inter Dd. valde controversæ Quæstiones; quarum prima est: *Si feudum pro masculis & fœminis concessum, atque in prima linea, ad quam feudum devolutum, fœmina tantum superstes, utrum hæc fœmina excludat masculum in secunda linea?* Affirmativam tumentur *Peregrin. de fideicom. art. 27. n. 14. Stryk. in Exam. Jur. Feud. c. 15. q. 7.* quam sententiam admitto in illis feudis, ubi jus primogenituræ cognaticum introductum cum *Horn. in Jurispr. Feud. c. 15. §. 8.* de cætero autem negativam analogiæ Juris feudalis magis convenire, adeoque & in hoc casu masculum in secunda linea fœminæ in prima tantum linea superstiti præferendum esse, sum persuasus cum *Carpzov. p. 2. c. 28. def. 13. n. 10. & Horn. cit. loc. per regulam, quæ habetur ll. F. 17. ibi; non enim patet locus fœminæ in feudî successione, donec masculus superest ex eo, qui primus de hoc feudo fuerit investitus.* quæ regula generalior est,

F

quàm

quàm ut à contrariæ sententiæ Patronis se ad casum specialem restringi patiatur. Nec obstat *II. F. 50. ubi dicitur: quòd ad omnes qui in illa linea sunt, devolvi debeat successio. item: quòd omnibus ex hac linea deficientibus demum aliæ lineæ succedant.* Nam verba illa exaudienda sunt de heredibus feudalibus scilicet masculis, *Struv. c. 9. aph. 8. & 9. Horn. cit. loc.*

§. XLI. Secunda exoritur controversia: *An fœmina, cum masculus non adsit, ad successionem feudi semel admissa, postea nato ex alia fœmina cognata masculo id restituere teneatur?* Negantium opinio, uti communior, fatente ipso *Jacob. de S. Georgio*, licet contrariam, in secreto juris, ut loquitur, veriorē putet, ita & verior mihi videtur: cum tempus successionis spectandum sit, *II. F. 17. II. F. 51. §. similiter.* quo cum non adfuerit masculus, feudum fœminæ ritè est delatum, & ab ea perfectè acquisitum, jus autem semel legitime quæsitum ex postfacto auferri non debeat. *arg. l. 11. ff. de R. l. Hartm. Pistor. l. 2. q. 35. n. 8. & seqq. Rosenth. c. 7. concl. 41. n. 26. & seqq. Ludw. in Synops. p. 195. & de success. feud. c. 6. p. m. 280. & seqq. Horn. c. 15. §. 9.* non obstat *II. F. 17.* utpote qui textus de feudo saltem acquirendo, non autem de jam acquisito intelligendus. *Ludw. cit. l.* Sententia autem nostra procedit, licet fœmina, quæ in feudo successit, ante natiuitatem istius masculi nondum fuerit investita, illa enim investitura non tribuit fœminæ plus juris, quàm habet, cum sit tantum recognitio beneficii per successionem jam antè acquisiti. *conf. Ludw. cit. l.* Interim si masculum postea natum tempore devolutionis utero materno conceptum jam fuisse probetur, fœminam per masculu-

masculum istum excludi, facile largior ob *l. 7. & l. pen. ff. de statu homin. Struv. c. 9. aph. 8. n. 8.* prout nec nego, foeminâ defunctâ, beneficium ad masculum illum pertinere, ut ad sint filia ex foemina, cum in feudo acquirendo foemina semper per masculum excludatur. *l. 1. F. 17. Rosenth. c. 7. concl. 41. in not. lit. P.* Aliud est, si foemina, quæ ad feudum admissa, filios relinquat: hi enim masculis ex alia foemina cognata natis tanquam remotioribus utique sunt præponendi. *arg. l. 1. F. 17. Rosenth. cit. l. n. 27.*

§. XLII. Tertia non minus ardua quam famosa est quaestio; *utrum foemina per existentiam masculi semel exclusa perpetuò exclusa maneat?* Assertiva scilicet: foeminam perpetuò excludendam esse placuit Doctoribus communiter, in quorum castra descendunt *Gail. l. 2. obs. 148. n. 1. Rosenth. c. 7. concl. 44. Carpz. Disp. Feud. 5. hb. 57.* Negativam propugnant *Vultej. l. 1. c. 9. n. 89. & seqq. Hartm. Pistor. l. 2. q. 36. n. 11. & seqq. Ludw. de success. feud. c. 6. pag. 285. Carpz. p. 3. const. 28. def. 15. Struv. c. 9. aph. 8. n. 6. Horn. c. 15. §. 9. & cum illis plerique Recentiores.* Quorum sententiam & nos veriolem esse putamus, insistentes regulæ à jure feudali simpliciter ac indistinctè traditæ: *quòd deficientibus masculis succedant foeminae. l. F. 8. §. 2. Conf. præprimis l. 1. F. 17. ibi: non enim locus patet foeminae in feudi successione, donec masculus superest ex eo, qui primus de hoc feudo fuerit investitus, & paulò post: miles non debet feudum suum per foeminam recognoscere, donec superest masculus ex eo, qui primam investituram fecit.* ex quibus verbis, cum sint indefinitè prolata, necessariò hæc fluit consequen-

quētia: ergo si masculus non amplius superest, fœmina admitti debet. Existētia enim masculi est impedimentum, quominus succedat fœmina, quo quādoque etiam sublato, ut & fœminæ successio deferratur, necessum est. vid. *Ludw. alleg. loc.* accedit, quod nostra sententia intentioni & voluntati primorum contrahentium sit omnino consentanea. adeoque hæc alteri præferend. *arg. l. 96. ff. de R. J.* Nam non est credendum, Dominum & primum acquirētem pacto illo: *pro masculis & fœminis*: in unicum saltem casum fœminis prospexisse, si nempe in prima successione masculi non adsint, potius præsumendum, quocunque tempore illas admittere voluisse in subsidium, & saltem postponere masculis. Sanè hæc legalis interpretatio nisi admitteretur, adjectio fœminarum contra intentionem contrahentium otiosa planè & frustranea esset.

§. XLIII. Dissidentes maximè moventur textu, ut ajunt, expresso *l. F. 6. §. 1.* verb.: *relictō masculo ulterius fœminæ non admittuntur.* Ast respondemus, tantum abesse, ut textus ille nobis adversetur, ut nostram potius sententiam clarè confirmet. Siquidem & nos statuimus fœminas, existente masculo, ulterius non admitti, id est *ultra masculum, juxta masculum, præter, vel simul unà* &c. proinde solum ibi disponitur, sexum sequiorem extantibus masculis à præsentī & simultanea successione esse exclusum: de successione verò futura sive successiva, *ubi masculus amplius non adest*, nihil planè deciditur. *l. F. 8. §. 2. Struv. cit. l. n. 7.* Neque hanc responſionem infringit §. *fin. d. text. l. F. 6.* ibi: *ex his omnibus casibus fœdum admittitur, & ad Dominum revertitur.* Hæc enim verba ad

ba ad *Sphum unum* nullatenus referri possunt, per ea quæ jam dicta sunt, sed ad *Sphum 2dum*, cui subjuncta, ibique propositam materiam de mutis restringi debent. conf. *Struv. cit. l.* Ut taceam *Sphum* hunc cum Rubrica hujus Tituli parùm congruere, adeoque alieno loco collocatum videri; propterea licet & concederemus, *Sphum* hunc nobis obstare, sententia tamen nostra exinde non infirmabitur, utpote quæ tam cæteris Juris Feudalis textibus, quàm ipsi Juris Feudalis analogiæ est convenientior. Et huic sententiæ ipsam praxin adstipulari, testatur celeberrimus *Horn. in Jurispr. Feud. c. 15. §. 9.* conf. etiam *Itter. de Feud. Imper. c. 14. §. 20.* quibus ita protixè disputatis:

§. XLIV. Generaliter nunc notandum est, *Primo*. Quotiescunque fœminis earumve descendentibus conceditur locus succedendi in feudo, requiri, ut sint legitime nate, illegitime enim nati liberi & quicumque inde provenerint, in feudis planè non succedunt. *II. F. 26. §. naturales. Horn. c. 15. §. 3.* quod in tantum verum esse putamus, ut nequidem in feudo fœmineo à fœmina primùm acquisito succedant. *Ifernias ad di&. §. naturales. Hartm. Pist. P. 2. qu. 40. num. 2. Ludov. de success. feud. c. 2. p. m. 162.* licet enim jure civili liberi naturales ad successionem matris admittantur. *l. 2. §. ff. unde cognati. l. 5. Cod. ad SC. Orphit.* videtur tamen Jus feudale legitimam nativitatem requirere, in quocumque feudo succedatur, *d. §. naturales.* ita ut strictè inhærendo sæpe citato textui, nec liberi per subsequens matrimonium legitimi successioneis feudalis capaces sint: textus enim de naturalibus in genere loquitur,

neque fictioni Juris civilis atque canonici in Jure Feudali est locus; jura enim illa extra suæ activitatis sphaeram operari nequeunt. *Ludov. de success. feud. c. 2. p. m. 166. Horn. c. 15. § 3.* Sed quidquid sit, constans & perpetua praxis est in Germania, quòd legitimi per subsequens matrimonium etiam ad feuda admittantur, etsi feudum sit acceptum, vor sich und seine Ehliche geböhre/ männliche weibliche Lehns Erben / attestantibus idipsum, *Lauterbach. in Coll. Theor. Pract. lib. 1. Tit. 6. §. 28. & de success. civil. ab intestato §. 15. Stryk. de success. ab intest. Diss. 1. c. 3. §. 27. & ipso Horn. cit. loc. quæ praxis quoque observatur in ipsis Imperii feudis majoribus. Rosenth. c. 6. concl. 18. n. 10. Iter. de Feud. Imp. c. 14. §. 2. Myler. in Gamologia Princip.*

§. XLV. Observandum secundò fœminas, tametsi servitia feudalia præstare nequeant, *II. F. 36.* non tamen propterea, ubi in feudis succedunt, ab illis fore immunes, etenim obligatio ad servitia, & quidem indeterminata, ad naturalia feudi pertinet, ita ut ea debeantur, etsi nulla in investitura eorum facta mentio. *II. F. 23. in fin.* hinc servitia, quæ ipsæ expedire nequeunt, ut per aliam Domino acceptabilem personam, sive substitutum, ein Lehu, Träger / exhibeant, necessum est. *II. F. 55. §. firmiter. Rosenth. c. 8. concl. 4. n. 16. Ludov. in synops. p. 114.* aut si Domino ita visum, justa satisfactione servitium redimere seu hostentia præstare tenentur. *all. text. Horn. c. 18. §. 8.* Sic autem à fœmina substitutus Procurator feudalis fidem mulieris in se recipit, juratque fidelitatem Domino, vel in suam, quod in Saxonia potissimum fieri assolet, vel in animam mulie-

mulieris, vel utriusque: licet plenissime consultum videatur esse Domino, si in utriusque tam propriam quam foeminae animam pro vasallo jurabit. *Horn. c. 13. §. 10.*

§. XLVI. Tertio notabis, quod sexui sequiori aequè ac masculis renovationis investiturae debito tempore petendae incumbat necessitas, non solum si Dominus mutatus, sed & si foemina mortua, & foemina alia succedat. *II. F. 24. II. F. 55. pr. in fin.* Renovatio namque investiturae est de naturalibus feudi, ut *DD. communiter in pr. II. F. 3.* Si igitur foeminae renovationem investiturae petere neglexerint, poena omissa renovationis investiturae locum habet, à qua nullibi excipiuntur foeminae. *Ludov. de Renov. Invest. p. m. 324.* Et cum servitia feudalia non in persona sed per procuratorem feudalem expediant, mortuo quoque hoc pro vasallo à foemina constituto, alium debito tempore sub poena privationis Domino offerre tenentur, ut feudi Dominus nempe sciat, an & quemnam habeat vasallum sive fidelem; omnesque rationes, quae volunt, ut mutato vero vasallo feudum renovetur, etiam tum locum habent, si ejusmodi quasi vasallus decedat. *Besold. P. 2. conf. 39. qu. 1. num. 15. 16. Struv. Observat. circa feud. hereditar. 35.* Præterea cum in terris Saxonice jus succedendi in feudis unice ferè ab impetrata simultanea investitura dependeat, ita ut hæc investitura simultanea simul unà cum possessoris investitura, hocce vel Domino mutato, renovanda sit. itaque & foeminae ibi, possessore vel Domino feudi defuncto, ad investituram renovandam sunt obligatae, licet in subsidium demum deficientibus masculis habeant spem successionis. *Horn. Jurispr. feud. c. 17. §. 5.*

Atque

Atque hæc sunt L. B. quæ per modum *Speci-*
minis Inauguralis pro virium nostrarum modulo de
 Successione foeminarum in feudis afferre nobis in me-
 dium licuit; minùs rectè aut erroneè dicta Tua cor-
 rigit humanitas, favor, atque benevolentia; cui nos
 eo, quo par est, cultu ac observantiâ com-
 mendamus.

T A N T U M.

THE-

THESES EX VARIO JURE.

I.

Imperator solus cognoscit super controversiis Feudorum Imperii Regalium, exclusâ Camera.

II.

Principes aliq̄ue Status Imperii testamenta con-
ficientes solennitates à Jure communi præscriptas de-
bent observare.

III.

Legitima liberis & parentibus ex jure naturæ non
debetur.

IV.

Pupillus sine Tutore contrahens nec civiliter nec
naturaliter obligatur.

V.

Tutela testamentaria in Electoratu prævalet Le-
gitimæ.

VI.

Legitimus per subsequens matrimonium et-
iam post intermedias nuptias pro primogenito ha-
bendus.

G

VII.

VII.

De jure verius est, Remedium ex *Canone Redintegranda Caus. 3. qu. 1.* non dari contra b.f. possessorem.

VIII.

Fratrum liberi soli, non existentibus defuncti Fratribus Germanis, cum ascendentibus non succedunt.

IX.

Nomine Filiorum in *L. 5. §. 1. Cod. ad L. Jul. Maj.* non comprehenduntur nepotes.

X.

Tertium furtum juxta *Constit. Carol.* simpliciter est capitale, licet omnia tria quantitatem magnam non contineant.

XI.

Textum in *Jure Feudali II. F. 28. in fin.* irrationabilem esse judico, cum *Hornio in Jurispr. Feud. cap. 18. §. 14.*

XII.

Non datur actio pignoratitia adversus tertium possessorem etiam de jure Canonico.

F I N I S.

Marburg, Dr. SS., 1731-35

ULB Halle

005 359 929

3

F. 5. num. 26.

1732, 5.

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE
SUCCESSIONE
FOEMINARVM
IN FEVDIS,

QVAM,
DEO PRAESIDE,
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO
DN. FRIDERICO,
HASSIAE LANDGRAVIO, &c. &c.
EX DECRETO ET AVTHORITATE
AMPLISSIMI JURISCONSULTORVM ORDINIS
IN ILLVSTRI ACADEMIA MARBURGENSI,
PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQUE JURE HONORES
ET PRIVILEGIA DOCTORALIA RITE OBTINENDI,
PVBLICO ET SOLENNI ACADEMIAE PROCERVVM
EXAMINI
DIE XXIII. MENSIS DECEMBRIS clb Is cc XXXII,
SVBMITTIT

FRANCISCVS ANTONIVS
THEODORVS PAPE,
WARSTENA - WESTPHALVS.

MARBURGI CATTORVM,
TYPIS PHILIPPI CASIMIRI MÜLLERI, ACAD. TYPOGR.

